

Arrest

nr. 40 744 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 november 2008 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 december 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 september 2009.

1.3. Op 2 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Sulaymaniyah in Noord-Irak. Vanaf 2000 zou u beginnen werken zijn voor een "peshmerga"-commandant van de PUK ("Patriotic Union Kurdistan"), meerbepaald voor een zekere D. (...) H. (...) O. (...). U hield zich bezig met administratief werk. U deed de registratie van de materialen die werden in- en uitgevoerd. Vanaf 2001 zou u na uw werk 's avonds aan de universiteit van Sulaymaniyah handel gestudeerd hebben. In 2003 zou u op voordracht van D. (...) zijn gepromoveerd tot een kaderfunctie binnen de PUK. U zou voortaan hebben ingestaan voor de registratie, via computer, van alle materialen met betrekking tot drie afdelingen: de afdeling 'munitie', de afdeling 'meubels' en de afdeling 'voedsel'. De computergestuurde registratie van de afdeling munitie diende u ook over te maken aan het hoofdkwartier van de PUK. Verder diende u ook de uitbetaling van de lonen en de pensioenen voor alle leden van de PUK te registreren. D. (...) zou u opgedragen hebben zeer omzichtig om te springen met de informatie betreffende de munitie en betreffende de lonen, gelet op het vertrouwelijke karakter ervan. Doordat u over cruciale informatie beschikte binnen de PUK zou u regelmatig zijn benaderd door mensen die vragen hadden over het loon of het pensioen dat ze kregen uitbetaald. U zou evenwel consequent geweigerd hebben vertrouwelijke informatie vrij te geven. In juli 2008 zou D. (...) zijn ontslagen. Vanaf toen zou u geen directe bescherming meer hebben genoten van iemand op het hoogste niveau binnen de PUK. De vervanger van D. (...), een zekere H. (...) S. (...) zou van u verlangd hebben dat u namen van mensen wier loon diende te worden uitbetaald werden vervangen door andere namen. Toen u in eerste instantie weigerde dit te doen, zou hij ermee gedreigd hebben voor u problemen te zullen veroorzaken. In september 2008 zou u vernomen hebben via S. (...), een vriend die werkte bij de "Zaniary" (inlichtingendienst) dat een zekere K. (...) over u een rapport had geschreven waarin beweerd werd dat u geheime informatie had gelekt over de afdeling munitie. U zou hierdoor zozeer verontrust zijn geraakt dat u uw ontslag aanbood. Dit werd evenwel niet aanvaard. Op 26 oktober 2008 zou u door S. (...) zijn benaderd op de parking vóór het gebouw waar u werkte. S. (...) zou u laten weten hebben dat er intussen verschillende rapporten over u waren opgesteld en dat het de bedoeling was dat u binnen afzienbare tijd zou worden opgesloten. Hij zou u aangeraden hebben zo snel mogelijk te vluchten voordat men u kon arresteren. Na dit gesprek zou u onmiddellijk zijn teruggekeerd en met een vriend hebben afgesproken. Na overleg zouden jullie besloten hebben dat het beter was dat u en uw echtgenote het land ontvluchtten. U zou even later uw echtgenote hebben opgebeld en haar gevraagd hebben om onmiddellijk een week verlof te nemen. Diezelfde dag nog zouden jullie vanuit Sulaymaniyah vertrokken zijn naar Istanbul (Turkije). Vanuit Istanbul zouden jullie naar België gereisd zijn, waar jullie op 13 november 2008 aankwamen. Dezelfde dag vroegen jullie asiel aan in België. Toen u in België was, zou u via uw familie vernomen hebben dat uw collega's u nog drie keer zijn komen opzoeken bij u thuis.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde vanaf 2003 binnen de PUK verantwoordelijk te zijn voor de registratie van alle gegevens met betrekking tot de afdelingen "munitie", "meubels", "voeding" en "lonen en pensioenen". Van de gegevens betreffende de afdeling munitie moest u bovendien op geregelde tijdstippen verslag uitbrengen aan het hoofdkwartier van de PUK. De gegevens die u diende te registreren in verband met de afdeling "lonen en pensioenen" vormden de basis voor de uitbetaling door de desbetreffende administratieve diensten aan leden van de PUK (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-6).

Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat u, althans volgens uw verklaringen, als enige persoon binnen de hele PUK zou hebben ingestaan voor de registratie van dergelijk belangrijke en vertrouwelijke informatie. U zou als enige binnen de PUK een overzicht hebben verkregen van niet alleen logistiek belangrijke posten als "voedsel" en "meubels", maar ook van de strategisch cruciale afdeling "munitie". Bovendien zou u, ook als enige binnen de partij, hebben ingestaan voor de registratie van de lonen en pensioenen van de leden van de PUK. Dat al deze belangrijke informatie zou zijn geregistreerd door één enkele persoon, meerbepaald door u, zonder enige bijstand van/of controle door een andere persoon, hetzij een collega, hetzij een hiërarchisch meerdere, is weinig geloofwaardig. Dit zou immers betekenen dat zeer cruciale partij-informatie zou worden geconcentreerd bij één persoon, zonder enige controle of supervisie van bovenaf, wat op zich weinig geloofwaardig is gezien de hiermee verbonden risico's. U werd hiermee geconfronteerd. U minimaliseerde plots het belang van uw functie en stelde dat u geen topfunctie uitoefende, maar enkel een middenkader functie. Verder gaf u wel degelijk toe naast D. (...) als enige persoon binnen de PUK het volledige overzicht te hebben over al de hierboven vermelde zaken. U lichtte toe dat u anno 2000 voor het eerst werd tewerkgesteld bij de PUK.

U zou eerst zijn ingezet in een louter administratieve functie. Omdat u universitaire studies zou zijn begonnen en omdat men u vertrouwde, zou men u later hebben gepromoveerd tot de hierboven vermelde functie. Na verloop van tijd zou u toegang gekregen hebben tot meer vertrouwelijke informatie (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen, temeer daar u even later verklaarde dat uw werk door niemand werd gecontroleerd. U vroeg zich weliswaar luidop af of D. (...) uw werk al dan niet controleerde, maar uit uw uitleg kan worden afgeleid dat er geen enkele vorm van structurele controle plaatsvond op het door u geleverde werk, hoe cruciaal en fundamenteel ook voor het functioneren van de PUK (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en p. 6). Dat u geleidelijk aan meer verantwoordelijkheid zou gekregen hebben binnen de PUK is zeker niet onlogisch, maar dat deze verantwoordelijkheid dergelijk grote proporties zou hebben aangenomen dat u alleen zou hebben ingestaan voor de registratie van cruciale informatie zonder dat u op enige wijze werd gecontroleerd, is zonder meer ongeloofwaardig.

Verder is uw relaas vrij ongedetailleerd betreffende de manier waarop u precies te weten bent gekomen dat u werd gevisieerd door de inlichtingendienst "Zaniary". U verklaarde hierover in erg vage bewoordingen dat u van een zekere S. (...), een vriend die binnen de structuur van de Zaniary was tewerkgesteld, had vernomen dat er verschillende rapporten over u waren uitgebracht. S. (...) zou u verder laten weten hebben dat het de bedoeling was om u gevangen te nemen en raadde u dan ook aan zo snel mogelijk te vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Over de inhoud van deze rapporten kon u enkel zeggen dat erin stond vermeld dat u uw werk niet secuur uitvoerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) en ook dat er in september 2008 een rapport was opgesteld over u waarin werd beweerd dat u informatie met betrekking tot de afdeling "munitie" had gelekt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Meer details kan u hierover niet geven. Over uw vriend S. (...) kon u dan ook weer niet zeggen welke concrete functie hij uitoefende binnen de Inlichtingendienst. Dit is op zich al opmerkelijk omdat S. (...) zelf een aanzienlijk risico nam door dergelijke "vertrouwelijke" informatie naar u te lekken, wat op zich toch impliceert dat jullie elkaar toegenegen waren en jullie aldus toch meer over elkaar zouden moeten weten, o.a. de juiste positie van S. (...) bij de Zaniary (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Wat er ook van zij, u slaagt er niet in op welke wijze dan ook om uw verklaringen met betrekking tot uw functie en de vervolging die u zogenaamd te vrezen heeft te staven aan de hand van concrete bewijsstukken. In verband met uw functie verklaarde u wel degelijk te kunnen bewijzen dat u onder D. (...) heeft gewerkt. U verwees naar een aanbevelingsbrief die op 25 december 2008 was opgesteld en die u voorlegt. U gaf even later toe dat deze brief "via via" was opgesteld nadat u er uitdrukkelijk om had gevraagd toen u zich al in België bevond (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is duidelijk dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien is het opmerkelijk dat deze brief die officieel uitgaat van "Patriotic Union of Kurdistan, general command of Kurdistan, Peshmerga Forces" is opgesteld en ondertekend door L. (...) D. (...) O. (...) A. (...), hoewel uzelf verklaarde dat D. (...) in juli 2008 uit de partij werd gezet. Dit laatste blijkt trouwens ook uit de bewoordingen van D. (...) in zijn brief (zie vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dan ook niet geloofwaardig dat D. (...) enkele maanden na zijn gedwongen vertrek uit de partij nog een officieel partijdocument zou hebben kunnen opstellen. Alleszins, rekening houdend met bovenstaande opmerkingen heeft dit document weinig bewijswaarde.

Aldus blijkt uit wat voorafgaat, dat u uw beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en uw bewijs van nationaliteit, uw huwelijksakte opgesteld in het Koerdisch, Arabisch en Engels, de diploma's van uw echtgenote en uzelf, uw lidkaarten van de PUK, een cd-rom met daarop informatie over de pensioenen van de leden van de PUK, facturen in verband met dingen die u heeft mogen aankopen in het kader van uw functie, de reeds vermelde aanbevelingsbrief en tenslotte enkel handelskaarten. Uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw huwelijksakte en uw diploma bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Uw lidkaarten van de PUK bevestigen dat u lid bent van deze politieke partij, een gegeven dat door het CGVS niet wordt betwist. U staakt hiermee evenwel niet uw verklaringen als zou u een hooggeplaatste functie met verregaande verantwoordelijkheid hebben uitgeoefend binnen de structuur van de PUK en hierdoor problemen hebben ondervonden. De cd-rom en de facturen hebben evenmin enige bewijswaarde wat uw ingeroepen problemen met de PUK betreffen. De door u voorgelegde aanbevelingsbrief werd hierboven

reeds uitvoerig besproken. De handelskaarten tenslotte bevestigen dat u ook als handelaar actief was, naast uw werkzaamheden binnen de PUK. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het enkele feit of hij al dan niet alleen instond voor de registratie van gegevens aangaande munitie, lonen en pensioenen, voedsel en meubels, niets wijzigt aan de problematiek dewelke aan de oorsprong van zijn vlucht lag, het logisch en begrijpelijk is dat hij weinig concrete bewijselementen kan voorleggen vermits het geheime rapporten betreffen en dat de bewijswaarde van de stukken die hij wel aanbrengt, zonder meer in twijfel wordt getrokken.

2.2. In een tweede middel aangaande de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat uit zijn feitenrelaas wel degelijk blijkt dat er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er een open conflictsituatie is in de regio waar hij woonachtig is, hetgeen duidelijker wordt door het feit dat er na zijn vlucht nog meerdere mensen naar hem zijn komen vragen, en hij dan ook vreest het slachtoffer te worden van willekeurig geweld of een onmenselijke behandeling.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Volgens verzoekers verklaringen zou hij binnen de partij 'PUK' verantwoordelijk zijn geweest voor de registratie van lonen en pensioenen, munitie, meubels en voedsel en werd hij valselijk beschuldigd geheime informatie te hebben doorspeeld omdat hij weigerde om onder druk vertrouwelijke informatie aan te passen. Nadat verzoeker via een vriend die bij de inlichtingendienst werkte, vernomen had dat er interne rapporten tegen hem opgesteld waren en dat hij binnen afzienbare tijd zou opgesloten worden, besloot hij samen met zijn echtgenote Irak te verlaten.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) het ongeloofwaardig is dat verzoeker als enige persoon, zonder enige bijstand en/of controle door een andere persoon, binnen de hele PUK zou hebben ingestaan voor de registratie van dergelijke belangrijke en vertrouwelijke informatie, (ii) zijn relaas vrij ongedetailleerd is betreffende de manier waarop hij precies te weten gekomen is dat hij werd gevisieerd door de inlichtingendienst 'Zaniary', meer bepaald wat betreft de inhoud van de rapporten en over de functie van zijn vriend S. binnen de inlichtingendienst, (iii) hij er niet in slaagt om zijn verklaringen omtrent zijn functie en vervolging te staven aan de hand van concrete bewijsstukken omdat aan de aanbevelingsbrief van de PUK niet veel bewijswaarde kan worden gehecht gelet op het gesolliciteerde karakter ervan en het feit dat het ongeloofwaardig is dat D., enkele maanden na zijn gedwongen vertrek uit de partij, nog een officieel partijdocument zou hebben kunnen opstellen, (iv) uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, en (v) zijn overige documenten, met name zijn identiteitskaart, bewijs van nationaliteit, huwelijksakte, diploma, lidkaarten van de PUK, cd-rom en facturen en handelskaarten, niet van dien aard zijn om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de

persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43 027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136 692).

2.7. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelde dat het ongeloofwaardig is dat alle belangrijke en vertrouwelijke informatie over de afdelingen voedsel, meubels en vooral munitie, lonen en pensioenen zou geregistreerd zijn door één enkele persoon, zonder enige bijstand van/of controle door een andere persoon, verzoeker het belang van zijn functie minimaliseerde toen hij met deze ongeloofwaardigheid werd geconfronteerd en dat hij vervolgens opnieuw toegaf dat hij wel degelijk als enige persoon binnen de PUK over het volledige overzicht van deze gegevens beschikte. Thans stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het feit of hij nu al dan niet alleen instond voor deze functie, niets wijzigt aan de problematiek dewelke aan de oorsprong lag van de vlucht uit zijn land.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift wordt zijn, door hem geschetste, functie voor de PUK wel degelijk in vraag gesteld, omdat de beschrijving van zijn functie, namelijk dat hij als enige instond voor alle informatie met betrekking tot voedsel, meubels, munitie, pensioenen, lonen, niet geloofwaardig is en, naar het oordeel van de Raad onrealistisch, en omdat hij plots zijn verklaringen aanpast wanneer hij gewezen wordt op het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas. Gelet echter op het feit dat de kern van verzoekers relaas er net in bestaat dat hij Irak verlaten heeft omdat hij als enige belangrijke en vertrouwelijke informatie zou hebben geregistreerd en hierdoor onder druk werd gezet, is het niet aanvaardbaar dat verzoeker in het verzoekschrift 'in het midden laat' of hij nu al dan niet als enige met deze taak belast was aangezien van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zoals in casu de beweerde functie van verzoeker binnen de organisatie van de PUK.

Derhalve kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers functie als (enige) verantwoordelijke voor de registratie van belangrijke en vertrouwelijke gegevens en zijn bewering dat er "erkend (wordt) dat verzoeker wel kennis had of minstens kon hebben van deze belangrijke en vertrouwelijke informatie" waardoor "wel degelijk een risico (bestond) dat hij vroeg of laat zou kunnen worden geconfronteerd en benaderd tot het vrijgeven, aanpassen, of weglaten van bepaalde gegevens, gelet op zijn functie". Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker wel een werkbadge indient doch dat daarop nergens wordt vermeld welke functie verzoeker had. Hij beweert schriftelijk ontslag te hebben genomen in september 2008 (gehoor p. 8), dat niet werd aanvaard door zijn baas, beweringen waarvan geen enkel begin van bewijs wordt ingediend. Overigens is het merkwaardig dat verzoekers baas, die hem onder druk zette om malafide activiteiten te plegen, zijn ontslag niet aanvaardde vermits hij op deze wijze vrij spel zou hebben gehad om zijn zoon en eventueel anderen te voordelen. Het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas wordt verder ondersteunt door de vaststelling dat hij, als belangrijke pion in de PUK, op het moment dat hij onder druk werd gezet om malafide activiteiten uit te voeren geen steun zou hebben gezocht bij de hogere echelons van de PUK, temeer hij, blijkens zijn verklaringen, maandelijks diende te rapporteren aan het hoofdkwartier.

Met betrekking tot de documenten, inzonderheid de aanbevelingsbrief gedagtekend 25 december 2008, die verzoeker indiende ter staving van zijn asielrelaas, stelt de Raad vast dat verzoeker de Commissaris-generaal onterecht verwijt zijn documenten zonder enige motivering als ongeloofwaardig te hebben afgedaan waardoor iedere vorm van positieve bewijsoverlevering door een kandidaat-vluchteling onmogelijk zou gemaakt worden. Immers, de Commissaris-generaal besloot dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet van dien aard zijn om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen

gelet op het feit dat er weinig bewijswaarde aan de aanbevelingsbrief van de PUK kan gehecht worden gezien het gesolliciteerd karakter ervan. De Commissaris-generaal kent terecht geen objectieve bewijswaarde toe aan dit gesolliciteerde document vermits het blijkbaar werd geschreven op 25 december 2008 en ondertekend is door Liwa D.O.A., opgesteld werd op het officieel papier met briefhoofd van de PUK, "General Command of Kurdistan – Peshmerga Forces", terwijl Liwa D.O.A. *"wegens conflicten binnen de PUK (...) van zijn functie (werd) ontslagen in juli 2008"*.

Daargelaten de vraag of het logisch en begrijpelijk is dat verzoeker geen rapporten van de inlichtingendienst kan voorleggen gelet op het geheime karakter ervan, merkt de Raad op dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is gelet op zijn vage verklaringen over de inhoud van de rapporten en over de functie van zijn vriend, die voor de inlichtingendienst werkt en die hem van het bestaan van de rapporten op de hoogte had gebracht, en wat door verzoeker nergens wordt weerlegd. Verzoeker legt ook geen enkel begin van bewijs voor dat hij effectief zou worden gevisieerd door de Koerdische autoriteiten of de veiligheidsdiensten van de PUK.

2.8. Verzoekers identiteitskaart, bewijs van nationaliteit, huwelijksakte en diploma bevestigen enkel zijn persoonsgegevens, dewelke niet ter discussie staan, zijn lidkaarten van de PUK bevestigen dat hij lid is van deze politieke partij, een gegeven dat evenmin wordt betwist in tegenstelling tot zijn verklaringen als zou hij een hooggeplaatste functie met verregaande verantwoordelijkheid hebben uitgeoefend binnen de structuur van de PUK en hierdoor problemen hebben ondervonden, de cd-rom en de facturen hebben evenmin enige bewijswaarde voor wat zijn ingeroepen problemen met de PUK betreffen en de handelskaarten bevestigen enkel dat hij ook als handelaar actief was, naast zijn werkzaamheden binnen de PUK. Derhalve heeft de Commissaris-generaal wel degelijk gemotiveerd waarom de voorgelegde documenten geen aanwijzing kunnen bieden voor het door verzoeker aangehaalde relaas en de vervolgingsfeiten.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij gezocht wordt omdat hij over cruciale informatie binnen de PUK beschikte, en dat hij daarom vreest het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verder stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal, op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Subject related briefing, Irak, 'De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak' van 21 oktober 2009), besloot dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van een veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat uit zijn feitenrelaas het tegendeel blijkt, doch hij brengt geen concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt. Hij heeft bijgevolg niet aangetoond dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS